

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.271 van 9 januari 2009
in de zaak XII

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X van Marokkaanse nationaliteit, op 27 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 1 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 oktober 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPs.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MOLS, die loco advocaat A. LEYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1 Verzoeker dient op 2 juli 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk. De beslissing wordt ter kennis gebracht op 2 oktober 2008. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt, geen middelen zou hebben om terug te keren, geen familie zou hebben in het land van herkomst, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.

Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene werd bovendien reeds op 25.02.2004 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het gegeven dat betrokkene de biologische vader zou zijn van het kind G.F., vormt geen buitengewone omstandigheid. Verzoeker legt geen erkenningsakte van het kind voor en aldus is de afstamming niet bewezen.

Het feit dat de familie van mevr. G.F. het kind zou hebben meegenomen naar Frankrijk en betrokkene de zoektocht naar het kind wil verderzetten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze zoektocht niet kan verderzetten vanuit zijn land van herkomst en dat hij zich niet kan laten vertegenwoordigen in België door zijn advocaat.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers vele jaren in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een inbreuk zou uitmaken van op het gezinsleven van verzoeker en een bedreiging zou zijn van zijn geestestoestand. Betrokkene toont niet aan in welke mate een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst een bedreiging van zijn geestestoestand zou zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat hoewel het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten.

Welnu betrokkene toont vooreerst niet aan dat hij een gezinsleven heeft in België. Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.

Veroordelingen

Correctionele rechtbank van Antwerpen op 26/07/2006 — wapens verweerwapens- gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning 1 jaar gevangenis + 1 maandag

Correctionele rechtbank van Antwerpen op 12/08/2005 — inbreuk inzake drugswetgeving 9 maanden gevangenis

Correctionele rechtbank van Antwerpen op 25/08/2004 — diefstal met geweld of bedreiging 2 jaar gevangenis

Betrokkene kan een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer financieel mogelijk te maken.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.

*De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.
(...)"*

2. Rechtspleging

Verzoeker vraagt in fine hem *"toe te laten tot de kosteloze rechtspleging"*.

Waar het voordeel van de kosteloze rechtspleging door verzoeker wordt gevraagd voor het voeren van de procedure wijst de Raad er op dat wat betreft de procedures voor de Raad voorsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenhang met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen omdat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat verzoeker op 2 juli 2008 en niet op 1 oktober 2008, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt vermeld, de aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend, dat verzoeker sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt en een sociaal leven heeft uitgebouwd, elementen zijn die wél terzake zijn, dat het motief in de beslissing waarin wordt gesteld dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst hypothetisch is, dat alle feiten op het tegendeel wijzen: verzoeker is een 15 tal jaren niet meer in Marokko geweest en zijn familie verblijft in Nederland, dat hij overigens in een strafinrichting te Merksplas verblijft waardoor hij geen verblijfsmachtiging in Marokko kan indienen, dat hij geen voorlopige invrijheidsstelling kan bekomen met het oog op een verwijdering van het grondgebied juist omdat hij geen enkele verblijfplaats in Marokko kan aanduiden, dat verzoeker in België wenst te blijven om zijn kind te erkennen en dat hierover nog steeds een onderzoek lopende is bij het parket te Antwerpen, dat hij dit onderzoek onmogelijk vanuit Marokko kan volgen gelet op zijn zeer beperkte financiële middelen, dat het evenmin volstaat te verwijzen naar enkele veroordelingen uit het verleden om op basis hiervan te besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde, dat de motivering in de bestreden beslissing "abstract en stereotiep" is, dat verweerder niet afdoende toont dat een concreet onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van de zaak.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in samenlezing met artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing tot onontvankelijkheid van het verzoek van verzoeker conform artikel 9 bis wet 15 december 1980 dd. 1 oktober 2008 stelt:

dat het feit dat verzoeker reeds sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt, geen middelen heeft om terug te keren, geen familie heeft in het land van herkomst, niet verantwoordt waarom de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend;

dat het feit dat verzoeker de biologische vader zou zijn van het kind G. F., geen buitengewone omstandigheid vormt. Verzoeker legt geen erkenningsakte van het kind voor en aldus is de afstamming niet bewezen;

dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

dat verzoeker reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten en dat de overheid mag ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten;

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken besluit dat de aanvraag die op datum van 01.10.2008 zou zijn zijn ingediend conform artikel 9bis wet 15 december 1980 in het land van herkomst kan gebeuren.

Terwijl overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1, zijnde de administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd;

Terwijl artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ter, grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.";

Terwijl artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde, indien de minster of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker -wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1373, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 43/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter. "

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende gemotiveerd heeft waarom de aanvraag van verzoeker in casu niet in België zou kunnen worden behandeld.

Dat verzoeker in datum van 2 juli 2008 en niet in datum van 1 oktober 2008 een verzoek tot machtiging tot verblijf heeft ingediend. Nochtans verwijst de beslissing tot onontvankelijkheid enkel naar een aanvraag in datum van 1 oktober 2008...

Dat het feit dat verzoeker reeds sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt en hier een sociaal leven uitbouwt, uiteraard wél ter zake doet juist om aan te tonen dat zijn sociaal leven zich in België afspeelt, en aldus niet langer in Marokko,

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet kan volstaan met de hypothetisch motivering dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie,

Dat immers alle feiten juist op het tegendeel wijzen. Verzoeker is reeds een 15 tal jaren niet meer in Marokko geweest. Zijn familie verblijft in Nederland. Geen enkel element wijst erop dat verzoeker nog enige band heeft met Marokko, integendeel... Verzoeker heeft in Marokko dan ook niemand bij wie hij

voor korte zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Volledigheidshalve wijst verzoeker er op dat het loutere feit dat hij nog steeds in de strafinrichting te Merksplas verblijft, het hem geheel onmogelijk maakt vanuit zijn land van herkomst een verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in Marokko. Het is evenzeer onmogelijk een voorlopige invrijheidsstelling te bekomen met oog op verwijdering van het grondgebied juist omdat verzoeker geen enkele verblijfplaats in Marokko kan aanduiden...

Dat het evenmin opgaat aan te halen dat verzoeker geen erkenningsakte van het kind voorlegt en geen afstamming bewijst om de aanvraag op basis van artikel 9 bis als onontvankelijk af te wijzen. Verzoeker heeft immers zeer duidelijk in zijn verzoek uiteengezet dat dit juist een van de voornaamste redenen is waarom hij in België wenst te blijven. Verzoeker wenst immers zijn kind te erkennen, doch hiertoe dient vooreerst uitgezocht wie de voogd van het kind is en waar deze verblijft.

Omtrent dit alles is nog steeds een onderzoek lopende door het Parket te Antwerpen. Om deze zaak op de voet te kunnen volgen is het van uiterst belang dat verzoeker in België kan blijven.

Gelet op de wel zeer beperkte financiële middelen van verzoeker is het voor hem onmogelijk om dit onderzoek te kunnen volgen vanuit Marokko,

Dat het tot slot evenmin volstaat te verwijzen naar enkele veroordelingen uit het verleden om op basis hiervan te besluiten dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker heeft zijn fouten ingezien tijdens zijn verblijf in de gevangenis te Merksplas.

Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet "abstract en stereotiep" mag zijn en moet aantonen dat er een concreet onderzoek werd gedaan naar de elementen van de zaak (zie o.m. R.v.St. nr. 106.432 van 9 april 2002);

Dat de Belgische Staat niet afdoende heeft gemotiveerd haar appreciatiebevoegdheid in deze te hebben aangewend zonder daarbij een duidelijke beoordelingsfout te maken; dat de Belgische Staat niet afdoende heeft aangetoond dat een concreet onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van de zaak;

Dat het middel ernstig is;

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde

elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

- 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verwerende partij geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- *De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*
- *Het feit dat betrokkene sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt, geen middelen zou hebben om terug te keren, geen familie zou hebben in het land van herkomst, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend.*
- *Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden. Betrokkene werd bovendien reeds op 25.02.2004 in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.*
- *Het gegeven dat betrokkene de biologische vader zou zijn van het kind G.F., vormt geen buitengewone omstandigheid. Verzoeker legt geen erkenningsakte van het kind voor en aldus is de afstamming niet bewezen.*
- *Het feit dat de familie van mevr. G.F. het kind zou hebben meegenomen naar Frankrijk en betrokkene de zoektocht naar het kind wil verderzetten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid om de aanvraag in België in te dienen. Betrokkene toont niet aan dat hij deze zoektocht niet kan verderzetten vanuit zijn land van herkomst en dat hij zich niet kan laten vertegenwoordigen in België door zijn advocaat.*
- *Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers vele jaren in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.*
- *Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een inbreuk zou uitmaken van op het gezinsleven van verzoeker en een bedreiging zou zijn van zijn geestestoestand. Betrokkene toont niet aan in welke mate een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst een bedreiging van zijn geestestoestand zou zijn.*
- *Verder dient er opgemerkt te worden dat hoewel het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu betrokkene toont vooreerst niet aan dat hij een gezinsleven heeft in België. Verder blijkt uit het administratief dossier van betrokkene dat hij reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten.*
Veroordelingen
Correctionele rechtbank van Antwerpen op 26/07/2006 — wapens verweewapens- gedragen zonder wettige reden/zonder vergunning 1 jaar gevangenis + 1 maandag
Correctionele rechtbank van Antwerpen op 12/08/2005 — inbreuk inzake drugswetgeving 9 maanden gevangenis
Correctionele rechtbank van Antwerpen op 25/08/2004 — diefstal met geweld of bedreiging 2 jaar gevangenis
- *Betrokkene kan een beroep doen op het IOM teneinde de terugkeer financieel mogelijk te maken.*
- *De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wetten van 15/09/2006 en 27/12/2006.*
- *De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.*

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing bijgevolg op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Uit de motieven blijkt waarom de door de verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden niet volstaan om de aanvraag in België in te dienen. Uit de motieven in de bestreden beslissing blijkt overigens dat is geantwoord op de opgeworpen buitengewone omstandigheden in de aanvraag om machtiging van 2 juli 2008. De vermelding in de bestreden beslissing van 1 oktober 2008, als datum van indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf is bijgevolg duidelijk een materiële vergissing. Uit niets blijkt dat verweerder bij het voorbereiden van het dossier en bij het beslissen uit is gegaan van een andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze materiële vergissing in de datum kan geenszins aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien slaagt verzoeker er evenmin in aan te tonen dat dit foutief aanhalen van de datum hem enig nadeel heeft berokkend. Hij heeft derhalve geen enkel belang bij deze kritiek.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het feit dat verzoeker sinds 1994 in België verblijft, Nederlands spreekt, geen middelen zou hebben om terug te keren, geen familie zou hebben in het land van herkomst, niet verantwoordt dat de aanvraag tot regularisatie in België wordt ingediend. Dat deze elementen niet “terzake” zouden zijn berust bijgevolg op een verkeerde lezing van de beslissing door verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat het motief in de beslissing dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst hypothetisch is, wordt opgemerkt dat in de beslissing verder wordt gemotiveerd dat verzoeker immers vele jaren in Marokko verbleef en dat zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verzoeker laat na aan te tonen dat dit motief in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat niet om de motieven te weerleggen. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen.

Verzoeker wijst op het feit dat hij in een strafinrichting verblijft waardoor hij geen verblijfsmachtiging in Marokko kan indienen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 2 juli 2008, op het ogenblik dat hij reeds in de strafinrichting te Merksplas verbleef. Uit de voormelde aanvraag blijkt ook dat verzoeker als verblijfsadres de strafinrichting heeft opgegeven. Doch nergens blijkt verder uit de aanvraag om machtiging tot verblijf dat verzoeker zijn verblijf in een strafinrichting en aldus de onmogelijkheid om de verblijfsmachtiging in Marokko in te dienen, heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan daarom verweerder niet verwijten er geen rekening mee te hebben gehouden aangezien hij dit element zelf niet heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Verzoeker stelt dat hij in België wenst te blijven om zijn kind te erkennen. Bovendien loopt hierover nog steeds een onderzoek bij het parket te Antwerpen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid omdat verzoeker niet aantoonde dat hij deze zoektocht niet kan verderzetten vanuit zijn land van herkomst en dat hij zich niet kan laten vertegenwoordigen in België door zijn advocaat. Verzoeker stelt vervolgens in zijn verzoekschrift dat hij het onderzoek onmogelijk vanuit Marokko kan volgen gelet op zijn zeer beperkte financiële middelen. Ook hier dient opgemerkt te worden dat uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geen verwijzing blijkt naar zijn “zeer beperkte financiële middelen” en dat verweerder aldus niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden in de bestreden beslissing met dit argument. Verweerder kan in zijn beslissing slechts rekening houden met de feiten die hem bekend zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt genomen. Bovendien wordt erop gewezen dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt om de opportuniteit van de bestreden beslissing te beoordelen of zich in de plaats te stellen van de overheid, het komt de Raad enkel toe de wettigheid te beoordelen.

Waar verzoeker stelt dat niet kan worden verwezen naar enkele veroordelingen uit het verleden om op basis hiervan te besluiten dat hij een gevaar is voor de openbare orde berust deze stelling eveneens op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt integendeel “dat hoewel het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten”. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar reeds drie voorgaande correctionele veroordelingen. Verzoeker laat na aan te tonen dat de beslissing van de gemachtigde van de minister om ‘in te grijpen ter voorkoming van strafbare feiten’, na reeds drie correctionele veroordelingen opgelopen te hebben, kennelijk onredelijk is.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat duidelijk geantwoord is op alle door verzoeker opgeworpen buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg blijkt uit de bestreden beslissing voldoende dat een concreet onderzoek werd gedaan naar de omstandigheden van de zaak.

Verzoeker maakt met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het middel is ongegrond.

3.4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.